

[Aksel Larsen.]

England. For bacon har bytteforholdet udviklet sig endnu mere ugunstigt, idet vi i 1954 kun fik 55 kg kul for 1 kg bacon, medens vi i 1935 fik 98 kg kul for hvert kilogram bacon. Det vil jo sige, at England har sat sine priser på de varer, man eksporterer fra England til Danmark, i vejret, medens priserne på vore væsentlige eksportvarer til England ligger meget lavt og er bundet fast i kraft af den langtidsaftale, som vi kommunister har været ene om at advare så kraftigt imod. Det var jo endda sådan, at da man i eftersommeren sluttede den nye prisaf tale med England, ved hvilken man ikke opnåede nogen forhøjelse af smørprisen, og hvorved man fik baconpriserne sat lidt ned, blev denne nye — eller forlængede — prisaf tale fra engelsk side besvaret med, at man umiddelbart derefter satte priserne på engelsk kul og stål til Danmark i vejret.

Det er dog indlysende, at hvis man fra dansk side indretter sig på at handle med udlandet på den måde, så skal det gå galt med valutaen. Det skal det også gøre, når man tolererer, at en af vore handelspartnere, Frankrig, optræder på den måde, som tilfældet er: man liberaliserer ganske vist på papiret, men så lægger man 15 pct. ekstra told på de liberaliserede varer, hvorved man tildels spærrer for danske produkter og til gengæld får en handelsbalance i forhold til Danmark, som er særdeles gunstig for Frankrigs valuta, men omvendt ugunstig for Danmarks valuta.

Eller lad os se på Vesttyskland, som man jo er så glad for i flertalspartierne her i denne sal, og som man håber meget snart bliver vor militære hovedallierede. Vi har en handelsaftale med Vesttyskland, og i medfør af denne handelsaftale skulle der egentlig udveksles lige mange varer i hver retning, men Vesttyskland har gennemført forskellige told- og andre importregulerende foranstaltninger og derved opnået, at der føres omtrent dobbelt så mange vesttyske varer til Danmark, som der føres danske varer til Vesttyskland. Vi har en underbalance i vort handelsforhold til Vesttyskland på omkring 800 mill. kr. i 1954.

Det turde være indlysende, at på den måde skal Danmark handle sig fattigt, og derfor er det ikke rigtigt, at det er befolkningens forbrug herhjemme, der er for stort.

Det, der er forkert, er, at Danmark er gået ind i Marshallplanen og Atlantpagten, i Den Europæiske Økonomiske Samarbejdsorganisation, og hvad alle disse forskellige organer nu hedder. Så handler man efter samme princip, som bankdirektør Vipperup opererede med i Ebberød Bank: man sælger billigt og køber dyrt; eller man tillader vore handelspartnere at spærre for danske varer, men vogter sig vel for selv at bringe handelspolitiske midler i anvendelse for at sikre lønnende afsætning for Danmarks import.

Sådan ser det ud mod vest, men der er også en verden andre steder end i vest, og hvad den angår, er i hvert fald regeringen højst ulysten til at drive handel her. Den havde jo haft mulighed for at slutte en endda særdeles gunstig og omfattende handelsaftale med Sovjetunionen, men den har afbrudt handelsforhandlingerne i fjor, den har ikke villet genoptage dem, og den afbrød handelsforhandlingerne netop på det tidspunkt, da man skulle tale med englænderne om priserne på smør og flæsk, hvilket naturligvis stillede englænderne langt mere gunstigt i disse forhandlinger.

Dette er en del af de væsentlige årsager til, at det ser så galt ud med valutaen, som det gør, og hvis man søger efter yderligere årsager, skal man kigge på militærudgifterne, og det vil også være praktisk at gøre det i en tid, da der tales så meget om, at staten skal spare. Militærudgifterne er rundt regnet i øjeblikket 1 milliard kr. om året, og det er uproduktive udgifter; det er en del af nationalproduktet, man tager og beder militæret om at tilintetgøre, og det bliver gjort lige så effektivt, som hvis den højtærede finansminister fik realiseret sit drømmesyn om, at de penge, han nu vil kræve ind hos befolkningen i form af indirekte skatter, simpelthen skulle brændes på et stort Skt. Hansbål. Når Danmark giver så meget ud til militærvæsenet, er det for meget i forhold til, hvad Danmark evner, og dertil kommer, at en væsentlig del af militærudgifterne jo er udgifter i fremmed valuta. Man kan altså lægge oprustning og militærudgifterne sammen med den tossede måde, Danmark driver udenrigshandel på, så har man forklaringen på, at der netop er valutakrise i Danmark, og så skal man holde op med den snak, at det er befolk-